

„Există multă lumină pentru noi”

5 noiembrie 2004

Gili Cârstea

Consecințele poziției pe care biserica a luat-o la Minneapolis sunt de o gravitate extremă, deși generația noastră nu pare conștientă de acest lucru. Cei mai mulți dintre cărturarii noștri de astăzi nu văd nici o legătură între acel episod trist al istoriei noastre și amânarea revenirii lui Hristos cu peste un secol. În același timp, unii dintre ei recunosc deschis că motivul întârzierii este lipsa reproducerii caracterului lui Hristos în poporul Său.

Solia foarte prețioasă trimisă prin frații Waggoner și Jones nu era altceva decât o descoperire a neprihănirii lui Hristos, lumină despre caracterul lui Dumnezeu reprodus desăvârșit într-un membru al familiei omenești, ca o dovadă pentru oricine despre ce poate deveni omul păcătos atunci când Dumnezeu locuiește deplin în el. Solia fusese descrisă de Isaia, care spunea că lumina adevărului ceresc va fi de șapte ori mai puternică în ziua când Dumnezeu va lega rana fiicei poporului Său.

La doi ani după sesiunea din 1888, Duhul Sfânt se adresează opozanților soliei cerești cu o putere și claritate care ne fac să ne cutremurăm și astăzi. Avertizarea era cât se poate de serioasă, iar responsabilii bisericii trebuiau să înțeleagă interesele majore care erau în joc. Scrierea caracterului divin în poporul lui Dumnezeu nu se putea face fără o revărsare de lumină fără precedent despre neprihănirea lui Hristos. Neprihănirea lui Hristos nu era altceva decât caracterul lui Dumnezeu instalat în natura umană. Problema esențială era că biserica avea o concepție complet deformată despre caracterul lui Dumnezeu, moștenită din evul întunecat, lucru care împiedica această operație vitală.

Timpul a demonstrat că lumina a fost stopată în 1888, iar singurii responsabili au fost conducătorii acelei epoci. Iată o evaluare a situației, făcută de cea mai autorizată voce:

„Cu dragoste și cu teamă spun celor în fața cărora stau astăzi (delegații la sesiunea Conferinței Generale din 1890) că există multă lumină pentru noi, și că odată cu primirea acestei lumini vor veni mari binecuvântări. Când văd pe frații mei plini de mânie împotriva solilor și soliei lui Dumnezeu, mă gândesc la scenele asemănătoare din viața lui Hristos și a reformatorilor. Primirea care s-a făcut servilor Domnului în secolele trecute este la fel cu cea care se face astăzi celor prin care trimite Dumnezeu raze prețioase de lumină. Conducătorii de astăzi ai poporului merg pe același drum pe care au mers iudeii. Ei critică și aduc obiecțiuni după obiecțiuni, refuzând să recunoască dovezile, tratând lumina trimisă lor tot așa cum au tratat iudeii lumina pe care le-a adus-o Hristos” (Ms 36, 1890).

Asemenea acuzații sunt greu de suportat și acum, la peste o sută de ani. Nici demnitarii de azi nu recunosc faptul că „există multă lumină pentru noi.” Se contestă și astăzi că „odată cu primirea acestei lumini vor veni mari binecuvântări.” Și astăzi „frații mei” sunt „plini de mânie împotriva soliei și solilor lui Dumnezeu,” și speră să găsească o soluție mai bună pentru venirea marilor binecuvântări. Dar timpul trece, iar soluția minunată întârzie să apară.

Nu credeți că a sosit timpul să recuperăm spiritul și puterea lui Ilie, chemând poporul la o confruntare pe vârful muntelui Carmel, astfel ca soarele neprihănirii să se poată ivi ca zorile, cu vindecare sub aripile lui? Dumnezeu are pentru noi multă lumină, iar primirea ei va aduce binecuvântarea majoră pe care o așteptăm cu ardoare: Reproducerea caracterului lui Hristos în poporul Său.
